

El valor d'una teula

El Museu Can Mario acull una retrospectiva de l'obra de Stella Rahola

Vista de l'exposició. Foto: Fundació Vila Casas

Stella Rahola Matutes (<https://www.fundaciovilacasas.com/ca/exposicio/babelia-other-stories>) és una artista que ve d'una illa petita, Eivissa, i ara viu en un lloc gran, Londres. S'ha format i ha fet estades artístiques a Barcelona, a Suïssa, als Països Baixos, a la Xina i al Japó i potser per això, quan a l'espai Can Mario de la Fundació Vila Casas li han demanat de fer una retrospectiva - comissariada per Mercè Vila i Glòria Bosch-, li ha sortit un traç que va de l'evocació de les peces més humils d'unes cases de Fujian, a la Xina rural, fins a la referència a una arquitectura global basada en la competència entre corporacions. Des del més petit i anònim i artesà i arcaic fins al més deshumanitzat, ferotge, efímer, prepotent. De la ceràmica per construir cases amb els recursos que ens ofereix el paisatge a la fragilitat del vidre dels gratacels globals, un vidre que es trenca, que talla, que es col·lapsa formant la maqueta d'una ciutat distòpica.

No és casual que aquesta sigui la proposta de Stella Rahola Matutes. Les constants del seu recorregut artístic són: "Un interès continuat pel paisatge des del punt de vista antropològic, una forta vinculació amb la matèria com a part de memòria de nosaltres mateixos i una afirmació de la nostra capacitat transformadora".

Babel. 2018. Vidre bufat emmirallat. 18 cm de diàmetre x 200 x 230 cm.

Glups! No acabo de captar aquest últim aspecte i li demano que me l'aclareixi. "En el sistema capitalista hi ha hagut una jerarquització en favor de l'intel·lecte i en detriment del treball manual, però jo vull reclamar aquest coneixement de la mà. S'ha consolidat la desconexió amb el nostre cos i la nostra incapacitat per transformar la matèria, el desconeixement de com funcionen les coses, la idea que la felicitat és acumular possessions. Jo entenc que el benestar real passa per retornar a aquesta habilitat que té la persona de fer coses per ella mateixa", em diu movent les seves mans delicades. Penso en el bricolatge i gairebé que em marejo, però ella no està parlant d'aquesta funció utilitària sinó del plaer de transformar, "de convertir una pedra en un tel blanc de calç".

Per això podem relacionar el treball de Stella Rahola amb l'artesanía, entesa com un coneixement molt sofisticat que s'ha anat perfeccionant amb el temps. M'explica que Eivissa torna a ser fonamental, en aquest sentit, un lloc aïllat on calia explotar al màxim els pocs recursos per extreure'n materials.

Suïssa també li va ser revelador. Es va formar amb l'arquitecte Peter Zumthor, que entén la seva disciplina des de l'artesanía. En el seu estudi, Stella Rahola es va fer un fart de fer maquetes, "treballava amb la mà per entendre què s'estava construint" i en tornar, es va fer les preguntes que l'han marcada.

Antropologia del paisatge. 2013-15. Porcellana. 2x5 m.

L'illa de què em parla Rahola Matutes ja no es pobra. De fet, ella mateixa forma part d'una de les famílies més poderoses d'aquest racó de món transformat pel turisme. Li pregunto com lliga això amb els valors que hem estat comentant al llarg de la nostra conversa: "El meu pare és català i ja va anar a Eivissa als seixanta amb aquesta idea romàntica d'anar a un lloc on no havia arribat la modernitat, on encara es conserven les tradicions. Tant el pare com la mare han estat grans enamorats de l'illa i és d'ells que he rebut aquests valors. La meva mare és interiorista, el meu pare és arquitecte i la mare del pare era pintora, la mare de la qual era pianista... hi ha una successió artística femenina molt rica".

Per la banda de la mare, ha rebut el nom perquè una avantpassada era anglesa i es deia Stella. "Som catorze Esteles, a la família". Catorze? Com el nostre mitjà? Li dic emocionada, ja imaginant-me un titular. "Ups! Millor que no ho posis, que potser me n'he deixat alguna". Tant se val, la Rahola Matutes, sigui quin sigui el seu número, és la que compta aquests dies a Can Mario. Fins al 17 de novembre (<https://www.fundaciovilacases.com/ca/exposicio/babelia-other-stories>) en podeu veure l'estela brillant -feta de vidre, de porcellana, d'acer- que ha traçat al llarg de set anys d'exposicions.

Skyline. 2018. Cianotípia sobre paper. 145x375 cm.

Exposició *Stella Rahola Babelia & Other Stories*
(<https://www.fundaciovilacases.com/ca/exposicio/babelia-other-stories>)

Fins al 17 de novembre de 2019 al Museu Can Mario de la Fundació Vila Casas, a Palafrugell.

La mostra reformula, a través del continu estudi de les tècniques, la resistència i els límits dels

materials, amb la porcellana, el vidre o el metall com a protagonistes.

Vídeo: 335732073